NOTÍCIA Confederal

CGT

ROJO Y NEGRO
Suplement del País Valencià

EDITA: COMITÉ CONFEDERAL DE LA CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL DEL PAÍS VALENCIÀ (CGT-PV) ¯ D. LEGAL: V-155-1987 ¯ NOVEMBRE 2017

CGT no pot callar davant les 600 morts anuals en accidents laborals

Cada dia laborable dues persones moren al nostre país com a conseqüència de la sinistralitat laboral. Altres 15 són un poc més afortunades i "solament" pateixen un accident greu que pot deixar-los amb seqüeles i limitacions per a un llarg període de temps o per a tota la vida. A més, durant cada jornada de treball són 2.265 els accidents amb baixa registrats a Espanya.

Les dades per a la Comunitat Valenciana no són molt millors: 42.500 accidents anuals amb baixa, 290 accidents greus i 42 defuncions per sinistres en el lloc de treball o en el camí d'anada o retorn (els anomenats *in itinere*). Tenim la sospita, ben fundada, que les dades totals d'accidents podrien ser sensiblement superiors si moltes empreses no aplicaren la picardia de no declarar-les com el que són, i deixaren de pressionar als seus treballadors perquè acudisquen a la Seguretat Social o accepten treballar lesionats en altres llocs "més suportables".

És molt poc l'espai que els mitjans de comunicació dediquen a aquests successos. Amb dificultats unes línies en cada cas i algun article d'interior amb motiu de la publicació de les aterridores estadístiques anuals. Molt poc interès a explicar-ho i cap a cercar o denunciar les raons que aquesta xacra, lluny de reduir-se progressivament es mantinga o fins i tot augmente any rere any.

Tal comportament de premsa, ràdio i televisió a l'hora en què haurien d'informar àmpliament dels accidents i investigar l'origen de la seua alarmant freqüència, es deu a la pertinença de tots ells als grans grups empresarials i bancaris que són, al seu torn, propietaris d'importants paquets d'accions en la principals empreses de la resta de sectors de producció i serveis. Si no s'explica, és com si no existira… excepte per a les víctimes i les seues famílies.

La CGT, lluny de ser còmplice d'aquest silenci imposat, treballa en diversos fronts per a cridar l'atenció de la societat sobre aquesta tragèdia quotidiana i per a informar i formar a les plantilles de les empreses sobre com prevenir els riscos laborals i de quina forma denunciar a les empreses que incompleixen la normativa sobre prevenció. Evidentment la legislació és incompleta encara, però malgrat això és una eina eficaç, una de les poques que tenim, per a exigir millores d'instal·lacions i lliurament de peces de protecció que permeten treballar en unes condicions de seguretat acceptables. Una altra via és la pressió col·lectiva directa front a la patronal, que la faça veure la nostra ferma decisió d'arribar a les mesures necessàries perquè es milloren les condicions de seguretat i salubritat dels llocs de treball.

Han sigut innombrables els cursos, publicacions i accions que com CGT-PV hem engegat per a formar a la nostra militància i a la representació confederal en les empreses privades i organismes públics. Però no podem estar conformes amb la labor realitzada fins ara. No hem de descansar fins que no vegem que es respecten les normes legals, que les empreses s'interessen de debò en la prevenció de riscos i que cada persona que entra a treballar és formada adequadament en matèria de salut laboral.

En aqueixa línia, en les primeres setmanes d'aquesta tardor han sigut vàries les iniciatives desenvolupades per la nostra Confederació. Durant diverses jornades s'ha vingut impartint el curs oficial de 20 hores formatives per a delegats de prevenció a un ampli grup representants del sector del Metall. El gran interès de la militància per aquest curs ha impedit que companys i companyes d'altres sectors pogueren inscriure's. Però l'experiència ha sigut tan positiva que es cercarà la fórmula d'obrir aquests cursos a tots els sindicats de la Territorial.

El 5 d'octubre vam tenir una doble sessió d'activisme per a la prevenció de riscos laborals: a primera hora celebràrem una assemblea de militants en el Saló d'Actes de CGT-València i, al migdia, ens concentràrem en la plaça de l'Ajuntament de la capital del Túria (veure foto) per a denunciar públicament amb les nostres pancartes i una performance la responsabilitat d'empresaris i polítics en els alts índexs de sinistralitat laboral. Es va recordar als 42 morts en empreses valencianes entre juny de 2016 i maig de 2017.

Va haver-hi un especial esment als companys morts en els últims mesos en el muntatge d'un escenari per a la Fira de Juliol i en la bugaderia de l'antiga Ciutat Sanitària La Fe. En tots dos casos, els treballadors pertanyien a sengles empreses subcontractistes.

Ismael Furió / L.M.

ENTREVISTA
amb Ismael Furió, Secretari General CGT-PV
pàg. 8

EDITORIAL
Pàtria o pàtria
pàg. 2

REFLEXIÓ I DEBAT
Altruisme sense fronteres
pàg. 3

ESPECIAL ALLÒ PÚBLIC
Breu repàs de la història de CGT en FGV
pàg. 4

El Corredor Mediterrani
pàg. 4 i 5

Quatre anys sense RTVV
pàg. 5

CGT denuncia el col·lapse del servei dels Agents Mediambientals
pàg. 6

CGT reclama una escola plural, laica, gratuïta, de qualitat i pública
pàg. 6

I MÉS
Notícies i agenda
pàg. 7

CGT País Valencià
Comunicació Cgt-pv

@CGTPV

www.cgtpv.org

Canal CGT País Valencià

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta)
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Puçol
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Mineria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel.96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

editorial

PÀTRIA O PÀTRIA

Estem vivint temps rancis, com potser fa molt no es coneixien. Els ardors patris s'han deslligat i el fascio camina escabellat.

Mentrestant, el Senat (fins ara no se li reconeixia activitat ni funció seriosa, tots pensàvem que era la llar del jubilat dels nostres pobres polítics) poc després d'aprovar l'OPA hostil sobre l'Autonomia Catalana, també ratifica el "meravellós" CETA, acord de lliure comerç amb Canadà que obri les portes a la desprotecció en diversos assumptes i matèries. D'aquesta manera donen una de freda i una de calenta, arrabassant d'una banda competències a una comunitat, mentre cedeixen generosament sobirania a les multinacionals, que per a açò no hi ha problema, qui mana mana.

Inevitablement ens toca parlar de Catalunya, atès que no hi ha hagut un altre tema en els últims mesos. Vivim com si estiguérem en una permanent final d'un mundial de futbol, amb la nostra selecció pàtria jugant el mateix partit un dia darrere l'altre cercant la victòria final.

Però avui, el «xoc de trens», un altre absurd terme que ha sigut *hit parade* dels contertulios i polítics professionals, ha aconseguit que al nostre barbut Capone li aplaudisquen les elits econòmic-polítiques, que el suposat assot de la corrupció que anava a ser Ciudadanos, i el PSOE del "no és no", li recolzen sense fissures, i el nostre aguerrit heroi se senta com a peix en l'aigua en el seu paper de salvador de la pàtria i defensor de la integritat territorial indissoluble.

Com bé sabran els afeccionats a la Novel·la Negra, per a descobrir qui és l'assassí, és important saber qui es beneficia del crim, anem per tant lligant caps.

La pàtria és l'últim refugi dels canalles, va dir algú, i avui veiem com en molts casos una gran bandera amaga a un xoriço que s'ha enriquit robant-nos a tots.

El nacionalisme, sense distincions, necessita sentir-se diferent i millor a l'altre, i li va com a anell al dit tenir un enemic per a engreixar-se i reforçar-se, el nacionalisme serveix per a cridar a l'arravatament els sentiments patris de les persones.

No fem distincions, l'u i l'altre beuen de la mateixa necessitat, tapar les misèries de les seues classes dirigents amb la bandera corresponent.

Per aquestes i moltes altres raons, l' anarcosindicalisme no ha compartit ni comparteix aquestes cremors, vinguen d'on vinguen, convençuts que les solucions als problemes comuns no passen per muntar nous estats, sinó per desmuntar els quiosquets existents. I amb la clarividència que no som, per aquesta raó, plat de bon gust ni per a uns ni per a uns altres, i que el nou estat que nasca va a tenir entre les seues prioritats sotmetre a una part de la població (anomenem-la classe treballadora) en benefici de les noves elits nacionals, i per tant, aquells que ens oposem a aquesta realitat serem perseguits i silenciats com la història passada i present s'obstinen a demostrar.

Arribat a aquest punt, i davant l'ocorregut a Catalunya, se'ns diu, «no es pot estar equidistant davant aquest conflicte» i efectivament no es pot, i no es pot perquè enmig de la refrega estem totes, incloses les persones treballadores, i anem a ser, com sempre el plat a servir en el festí dels poderosos.

Tampoc es pot estar equidistant davant allò que quasi tots els mitjans volen

tractar com si fóra una brega entre iguals quan la desigualtat de forces és evident, mentre que per contra s'insisteix que són quatre els que han portat a l'hort als varis milions de catalans que estan a favor de deixar de formar part del que anomenem Estat Espanyol. També dóna rubor les denúncies de manipulació dels mitjans afins, i les acusacions d'adoctrinament infantil.

Certament el nacionalisme català està creant un imaginari de país que done suport a les seues tesis, i reescriu la història a aqueix propòsit, i ho fa sense pestanyejar, com fa i han fet tots els nacionalismes, inclòs el "no nacionalisme espanyol".

Però és escandalós que la crítica a ells provinga d'aquells que han promogut que s'esgotaren les reserves de banderes espanyoles, alhora que assenyalen com a terme insultant als dirigents catalans com a nacionalistes, sense, pel que sembla, sentir-se en absolut identificats amb dit adjectiu, de manera que avui el conflicte sembla centrar-se entre nacionalistes catalans i "no nacionalistes espanyols", vaja que el PP i els seus socis de viatge són uns apàtrides internacionalistes.

Evidentment la realitat és molt més complexa i rica, i encara que ambdues parts són plenament coneixedores d'aqueix univers heterogeni, ens volen fer creure el contrari, ja que el que cerquen, com a bons nacionalistes, és simplificar el conflicte entre "nosaltres i els altres", "els bons i els dolents", "aqueixa bandera i la nostra", encara que darrere solament s'amaga la misèria del seu projecte; fer el que siga necessari per a eixir guanyador, encara que en el camí uns quants o uns molts perden miserablement.

Per molt que vulguen maquillar-ho, amb l'ajuda dels seus socis de Ciudadanos, la veritat és que milions de catalans i catalanes estan cabrejades i indignades amb el Govern espanyol, que no amb els seus conciutadans, que no ens confonguen. I certament aquest malestar cerca solucions de diverses maneres.

No és propòsit d'aquest article donar la raó a aquells que han forçat la màquina per a arribar a aquest port de la suposada Ítaca Catalana, i en la diversa tripulació d'aquest vaixell també hi qui s'està servint per a amagar les seues pròpies misèries i corrupcions, alhora que la seua aspiració és crear un estat semblat a l'espanyol, amb els seus rics i els seus pobres, amb les seues classes dirigents i la seua classe obedient, però en català.

Lamentablement, un bon «no nacionalisme» com l'espanyol necessita un enemic, mancant l'exterior res millor que cercar a casa, ja en tenim pràctica històrica.

El «no nacionalisme espanyol», fa anys per no dir decennis, que ha conreat un sentiment anti-català, la utilitat del qual avui resulta més que evident. I si amb açò aconsegueixen mantenir el poder, acaben de rematar les expectatives de canvi que va generar el 15 M, i es netegen la cara i les misèries, doncs estupend, què més podem demanar. Avui estem davant un espectacular ressorgiment del règim que alguns donaven per moribund.

No estem per tant equidistants des de l'anarcosindicalisme davant el que succeeix a Catalunya, ni tampoc es pot pretendre que existisca una posició heterogènia, ja que som part de la societat on estem i per tant no estem aliens a les contradiccions pròpies de la nostra època, però en el que sí hem d'estar d'acord és en la nostra oposició radical a la violència d'estat s'aplique a qui, per qui i on s'aplique, i sobre el convenciment que és sobre les persones en qui recau la capacitat de decidir el seu futur, de fet organitzar-se, sense salvadors ni salvapàtries.

Per a entendre'ns, les prioritats són diferents, solucionat allò social, acabada la injustícia i les desigualtats, no hi hauria problema a entendre's entre pobles. Recrear un model de societat on es mantenen les classes socials i es perpetua la coexistència d'explotats i explotadors, ens porta on ens porta, no més lluny. Però en la desobediència i rebel·lia davant l'ordre imposat ens trobarem. Salut i solidaritat.

ENRIC TARRIDA
Secretari Comunicació CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA
PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV
Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)
COLTA'L I PARTICIPA!! a **RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org**

PERSPECTIVA FEMINISTA

Altruisme sense fronteres

EMILIA MORENO
Dones Lliures València

Cada divendres des de fa més d'un any un grup de persones perseverants i convençudes que tenen raó i que el que fan serveix per a alguna cosa es reuneixen durant una hora davant de Delegació de Govern de la Comunitat Valenciana a València per a exigir que s'òbriguen les nostres fronteres a totes les persones que han necessitat abandonar la seua llar i cercar un lloc on començar novament.

Ho demanen perquè estan convençudes que ningú ix de la seua casa, del seu entorn de seguretat, llevat que la por al desconegut, deixar arrere tot el que tenen, abandonar als seus sers estimats, endinsar-se en un camí perillós, amb risc a caure en mans de màfies, xarxes de prostitució o presons immundes, siga menys perillós que quedar-se.

Mentre l'Estat espanyol i l'Europa de la vergonya, guardonada amb el premi de la Concòrdia, es blinden tancant fronteres i subornant a governs corruptes perquè facen el treball brut, són moltes les persones que abnegada i generosament tracten de denunciar aquesta situació i pal·liar-la en la mesura de les seues possibilitats.

I hi ha qui des de fa anys, cada dimarts final de mes, incansables, convoquen concentracions en la porta de Zapadores i suporten estoicament les mesures arbitràries que cada vegada es dignen prendre des de Delegació de Govern per a denunciar la iniquitat que significa que solament per estar de forma irregular segons unes lleis injustes hi haja persones tancades en condicions infrahumanes, privades de llibertat, atropellades i ningunejades.

També són moltes les persones que visiten i adopten a aquells que estan dins perquè puguen tenir l'imprescindible per a sobreviure, per a exigir que no se'ls vulneren els drets, per a ajudar-los a redactar i preparar la documentació o les queixes que precisen, per a vigilar i tractar que reben l'assistència sanitària que requerisquen en un determinat moment…

Altres consumeixen els seus dies lliures i els seus estalvis i van allí on pensen que poden donar un colp de mà, ja siga ajudar a la verema, obrir una porta, restaurar una teulada, fent allò que poden i saben, però sobretot obrint una finestra per la qual població tan maltractada pot albirar altres horitzons basats en la solidaritat i el suport mutu.

I hi ha qui porten els mitjans que tenen al seu abast, o els que han pogut arreplegar en campanyes de les seues ciutats i construeixen infraestructures que fan un poc més amable, menys espantosos els camps de refugiats que s'han anat instal·lant al llarg del recorregut de fugida, o que s'han assentat a través dels anys com un lloc de pas convertit en llar provisional de diverses generacions.

Nombroses persones, pertanyents a organitzacions defensores de drets humans, i periodistes amb una ètica que va més enllà del mitjà que els paga, revisen constantment les fronteres, i les zones d'agrupament de l'emigració preparada per a creuar el Frontex al moment menys pensat de les autoritats, per a denunciar les permanents fustigacions i maltractament al que és sotmesa la població migrant, i donar-los el suport i assessorament que precisen.

Algunes fins es traslladen en la seua *roulotte* biblioteca per a arribar als racons on un llibre és un tresor, i un conte una eina amb la qual fer somriure a criatures que ho han perdut tot, perquè puguen recuperar la seua capacitat de somiar sense pors, realitzar aprenentatges que els puguen ajudar a eixir dels camps on estan rebent maltractaments que danyen els seus cossos, però també les seues ànimes.

Els boscos de l'antiga Iugoslàvia fronterers amb Grècia és un altre dels llocs que precisen de molta ajuda, i al que un grapat de voluntàries i voluntaris acudeixen per a auxiliar als qui romanen allí alertes a qualsevol descuit per a passar la frontera i acostar-se un poc més a una destinació que els permeta tornar a construir-se un futur. Però mentre esperen, pateixen els rigors d'una policia despietada que no dubta a disparar, apallissar i maltractar a qui troben i que necessiten de tota la solidaritat dels qui acudeixen a ajudar-los amb aliments, roba, i sobretot material de primers auxilis per a les seues ferides.

> // Tot el meu reconeixement i gratitud a totes eixes persones que cada dia fan que aquest món siga un poc més humà //

Però a més hi ha qui arrisca la seua vida i la seua llibertat tractant de traure d'aqueixos inferns a unes quantes persones, s'atreveixen a infringir les lleis del capital, a desobeir a mandats injusts i fronteres construïdes per a protegir a qui més tenen i acompanyen en un viatge senzill per a qualsevol de nosaltres, i impossible per a ells a emigrants, d'un, fent-los arribar a la destinació desitjada, on a voltes, no sempre, els espera un familiar, una amistat, algú del seu poble que li ajuda a reiniciar un nou projecte de vida, o senzillament, on subsistir fins a poder tornar a casa.

Aquells que van viatjar a Algèria en l'Stanbrook fugint dels bombardejos italians i la bota sagnant de l'exèrcit de Franco van poder fer-ho per la generositat del seu capità, sí, però també de tota la tripulació del vaixell que va arriscar la seua vida i la seua seguretat per a arreplegar a quantes persones van poder en el port d'Alacant. I després van rebre l'empar de la població d'Alger quan l'exèrcit del règim de Vichy els va impedir baixar del vaixell durant setmanes.

D'igual forma, s'expliquen per centenars les històries de persones que durant la Segona Guerra Mundial, a risc, no solament de perdre la vida, sinó de caure en mans de les aterridores SS, van idear mil i una formes d'amagar a la població gitana, jueva… i fins i tot de fer-la passar la frontera i garantir la seua seguretat definitivament.

On hi ha hagut una crisi apareixen les màfies, i persones despietades disposades a fer negoci a costa de les persones que pateixen en major mesura el drama; màfies alimentades i propiciades quasi sempre pel poder que mira cap a un altre costat, quan no s'involucra directament. Però també, i sobretot, emergeixen ones enormes de solidaritat, sorgeix el sentiment de formar part d'una classe comuna, i s'ix a ajudar sense reserves; ho hem vist a Grècia, on persones tenallades per la crisi dels mercats, donaven a qui arribava a les seues costes el que tenien; s'ha vist en els carrers de Damasc, amb els seus cascos blancs, amb equips mèdics intervenint a la meitat de bombardejos, en hospitals a mig destruir, ho hem vist amb la resposta massiva a la comanda de roba d'abric que l'any passat va omplir contenidors i contenidors rumb a Grècia quan l'hivern va empitjorar.

El poder ho sap, i per açò fomenta l'individualisme, la por al desconegut, les banderes com a símbols de masses que alimenten patrioterismes enfrontadors, dels quals solament ixen guanyant els de sempre, els que més tenen, els que no renuncien al seu privilegis, a costa del sofriment i la sang dels que diuen considerar el seu poble i defensar.

Solament quan el poder està en mans del poble, quan no hi ha estats i s'instaura l'autogestió prima la generositat, l'acceptació d'aquells que vénen expulsats dels seus territoris sense límits; ho vam veure durant la Guerra Civil espanyola, en què l'acollida de les persones que fugien de les zones a les que havia arribat el front, o ocupades per Franco va ser desinteressada i lliurada per la població de les diverses ciutats del bàndol republicà, i ho estem veient en Kobane, on malgrat les precàries condicions en les quals es troben, amb l'amenaça del govern Turc i de l'exèrcit de l'Isis, malgrat els escassos mitjans i el risc de crisi humanitària penjant sobre la seua població, ha sigut un dels llocs on amb més altruisme s'està rebent a aquells que fugen de la guerra.

Però mentre la Revolució es fa realitat i hem de conviure amb el Frontex que ens tanca en un anell de seguretat al que no es permet entrar als pàries de la terra, tot el meu reconeixement i gratitud a totes aqueixes persones que cada dia fan que aquest món siga un poc més humà i treballen per a obrir esquerdes en el mur de la indiferència col·lectiva i fissures en les fronteres inhumanes.

FERROCARRILS GV

Breu repàs de la història de CGT en FGV

CARMEN JAREÑO
Secció Sindical CGT FGV València

La secció sindical de CGT es va forjar a FGV al 2015, quan amplis moviments socials s'havien fet visibles i la política valenciana esclatava pels continus escàndols de corrupció del PP.

Les eleccions de maig van suposar un canvi al govern autonòmic, on durant 20 anys el PP va ser l'amo.

A la nostra empresa, un grup de treballadores vam veure la possibilitat d'eixir també de l'immobilisme sindical que vivíem a FGV i ens constituirem com a secció sindical per tal de presentar-nos a les eleccions de novembre.

Aconseguirem un 10% del vots i dos representants, cosa que suposà una espenta en relació al poc temps que feia que ens havíem posat en marxa.

Ens va il·lusionar poder fer altre tipus de sindicalisme gràcies al recolzament, sobre tot, de les companyes de RENFE-ADIF.

Han passat dos anys. Les coses no són, ni de lluny, com voldríem. Amb raó ens deien que "la meta és el camí" i que la feina s'havia de fer tal com pensaven i diferent als altres, sabent-nos forts per la força de la col·lectivitat que érem i que creix molt a poc a poc; sense deixar que el nostre "tempo" el marcara ningú (ni directius ni companys massa acomodats a fer sindicalisme d'oficina).

La situació a FGV no deixa de ser frustrant. En dos anys ja hem tingut temps de no signar un Conveni que no ens donava res i de tindre dos Gerents. Hem vist com el nou govern progressista feia valer lleis anteriors per a col·locar personatges polítics, per a recol.locar persones afins, per a continuar engrossint la plantilla per dalt. Que la legitimitat no estiga lligada a la legalitat no els causa cap problema.

Els discursos des de Conselleria, del tot correctes, discorren per la defensa d'Allò Públic. Les limitacions pressupostàries del govern central són la causa de tots els mals.

Mentrestant, incompleixen sentències que ens afavoreixen, fan estudis per a externalitzar serveis o apliquen, quan els beneficia i sense que els tremole el pols, la Reforma Laboral del govern central contra el que diuen estar.

Les negociacions són pràcticament inexistents i són capaços d'avançar-se a projectes de llei si els convé el titular. És el cas de l'ampliació de descans entre jornades, basada en estudis tècnics (cars, però carents de rigor) que fa desequilibrar la tan esmentada seguretat com un tot. Està clar que hi ha un compromís polític amb l'Associació de Víctimes del 3J. No serem nosaltres qui qüestionem la necessitat de posar tots els mitjans per a que no es torne a repetir mai més la història d'aquests fets. Però una Llei de Seguretat són més coses: és que les persones descansen, és que les infraestructures tinguen pressupost, és que les revisions i totes les accions sobre el material mòbil es facen des de l'Empresa Pública, no externalitzant (diguem-lo clar, privatitzant) a trossos o per parts feines que abaratiran costos (o seran guanys per a intermediaris), però que posaran la qualitat entre parèntesi.

> // Ens sentim acollides per mans, les de CGT, on les relacions estan ordides amb els fils de l'esperança //

Aquest és l'últim front obert, però hi ha més: les aturades del tramvia que fan maquinistes reivindicant més plantilla i que es neguen a que la millora, com proposa la direcció, passe per reduir circulacions; la invisibilitzaciò i menyspreu del col·lectiu d'agents d'estacions que és inversament proporcional a tot el bombo que se li dóna als clients i a la seua atenció; els incompliments i la manca dels mínims en col·lectius com ara Senyalització o Vies i Obres.

La nostra vida com a secció sindical és molt curta. No són bons temps per a la lírica, però potser ho han sigut mai? Sí que és cert que ens sentim acollides al si d' un grup ample on les relacions estan ordides amb els fils de l'esperança, però per mans que saben que només treballant el present podrem canviar el futur.

Cors d'un món nou ... no sabem si nosaltres el veurem, "però hi haurà que forçar-lo per a que puga ser".

RENFE I ADIF

El Corredor Mediterrani

JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ
Sector Federal Ferroviari CGT
Plataforma de Defensa del Ferrocarril

Al gener de 1985, l'Administració de l'Estat, va traçar un pla de tancament de línies ferroviàries que va deixar d'un colp de ploma 2000 km sense ús, i altres 1000 km en el més absolut abandó. Tot açò amb l'excusa de l'interès de l'Estat i les fortes pèrdues econòmiques que se'ls atribuïen a aquestes línies, menyspreant l'interès social i l'estancament o reculada que açò produiria a les comarques que quedaven incomunicades per tren.

Quasi al mateix temps es forjava un model de transport ferroviari basat en les grans inversions en alta velocitat, que beneficiaria a una petita part de la ciutadania, a les classes més riques, sobretot a aquelles que viuen en les grans ciutats.

Amb la construcció de les primeres línies AVE, es va constatar l'enorme cost econòmic, i les pèrdues que açò suposaria a l'erari públic, actual i futur, així com l'enorme impacte en el medi ambient i en el ferrocarril convencional, que va veure minvades de manera dràstica les ja paupèrrimes inversions.

El transport de mercaderies va començar a descendir de manera immediata i progressiva, ja que l'interès s'havia desviat i la xarxa s'havia reduït, passant de l'11% en els anys 90, a l'actual 2,2% i encara baixant.

En aquest període, l'Estat espanyol, confecciona un mapa de servei d'alta velocitat de 10.000 km, el més ambiciós del món, que costarà 300.000 M€, dels quals portem gastats 95.000 M€ i que utilitzarà solament el 4% de les viatgeres, que substitueix i competeix directament, en tots els aspectes, amb el ferrocarril convencional, utilitzat pel 96% de les persones usuàries.

Les confederacions empresarials i grans *lobbies* de pressió, decideixen apostar pels grans corredors ferroviaris per a mercaderies, tornant a beneficiar a certs territoris sobre altres, i pretenent, amb l'excusa de promoure el transport de mercaderies, donar un nou impuls a les empreses constructores amb la materialització d'aquests corredors, la despesa estimada és de 51.300 M€.

És llavors quan naix la idea del "Corredor Mediterrani", una idea que es ven molt fàcil, que poques persones es qüestionen,

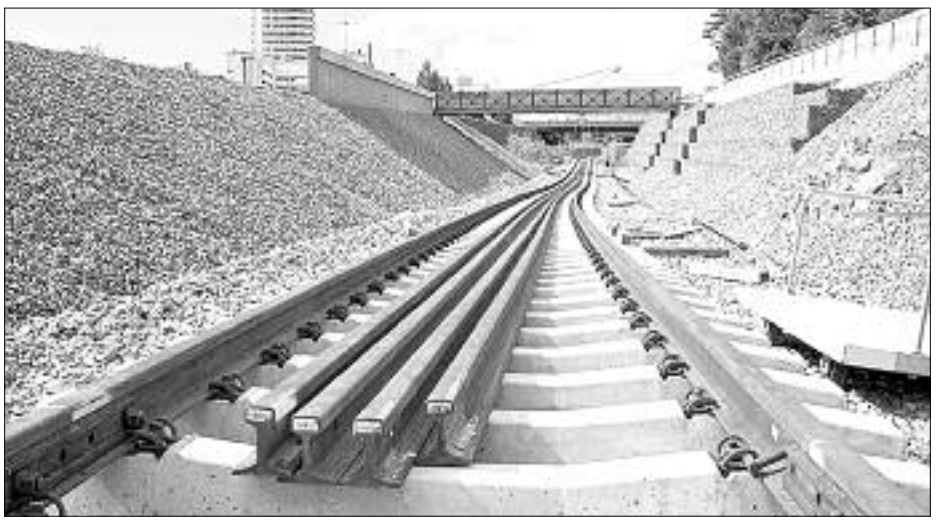

llevat que es disseccione en parts i es destapen els vertaders interessos, la pròpia construcció de la infraestructura.

El projecte de Corredor Mediterrani pretén connectar Almeria amb la frontera francesa, passant per Múrcia, Alacant, València, Tarragona, Barcelona i Girona, per a transportar les mercaderies d'aquests territoris d'una manera àgil i competitiva, fins i tot aquest corredor s'ha ampliat fins a Algesires, per a completar l'arc mediterrani.

Açò, que a priori, podria semblar interessant, contrasta amb els vertaders interessos, construir una línia d'alta velocitat exclusiva de viatgers.

Evidentment, fer aquestes afirmacions, ocasionen pressions de tot tipus, des de l'ostracisme a la persecució, i solament des de determinats moviments socials ens atrevim a contradir els seus posicionaments esbiaixats per a convèncer a les majories.

webs al País Valencià

CGT Alacant	CGT Castelló	CGT València	CGT País Valencià
http://cgt-alicante.es	https://cgtkas.blogspot.com.es	http://www.cgtvalencia.org	http://www.cgtpv.org

CONTINUACIÓ "EL CORREDOR MEDITERRANI"

En els referits anys 80 l'extensa xarxa ferroviària comunicava el territori peninsular espanyol, que, amb poques inversions, sobrevivia a l'auge del transport per carretera, en aquell moment es podia circular amb tren per l'arc mediterrani de manera contínua, fins que es van tancar les línies fèrries, en aquest cas la de Múrcia a Almeria, quedant incomunicat l'Est peninsular amb el Sud.

Avui s'està intentant reeditar una connexió que ja existia, que transportava centenars de trens de mercaderies diaris, almenys entre Múrcia, València i Catalunya a la frontera, i que l'Administració i la lògica capitalista han deixat sota mínims, per a, després, intentar reflotar a costa de l'esforç de la ciutadania.

Per posar alguns exemples: des de València, eixien més de 20 trens de taronja al dia, avui cap; des de Múrcia circulaven uns 50 trens de mercaderies a la setmana, avui 6; des d'Alacant, 6 al dia, ara, un a la setmana. Anteriorment arribaven desenes de trens a la frontera, canviaven els eixos allí, una sola vegada, i continuaven cap a les diferents destinacions europees. Amb el model de Corredor Mediterrani proposat, hauran de circular en la majoria d'ocasions per la via convencional i en alguns trams per l'exclusiu ample europeu, havent de canviar els eixos en diverses ocasions per trajecte i sense estalviar, ni en costos, ni en temps.

Avui les grans inversions en el corredor són exclusives per a AVE, on no podran beneficiar-se els tràfics de mercaderies, i ens trobem amb colls de botella provocats com el tercer carril de València a Castelló, o el de Vandellós a Tarragona, que porta 17 anys amb una línia paral·lela construïda en la seua pràctica totalitat, però sense posar en servei per qüestions polítiques, o la línia desdoblada entre València i Xàtiva, amb més de deu anys des que es va construir la infraestructura i es van col·locar les vies, i encara no està en servei, o la de Xàtiva a La Encina, que està finalitzant la construcció d'una línia convencional per al tràfic de rodalies, mercaderies i mitjana distància, i s'ha construït en via única. O els vergonyants 28 km de nova construcció d'alta velocitat enmig del desert d'Almeria que no connecten amb cap línia actual i que probablement la deterioració provoque que la rehabilitació coste més del que es va invertir en la seua construcció, en l'hipotètic cas que algun dia es construïsquen els centenars de quilòmetres que la permetrien connectar-se a la xarxa d'alta velocitat.

> // La realitat és que és un corredor AVE pel qual solament es va a poder desplaçar mercaderia per un 20% del seu traçat //

Esment a part mereixen els continus afronts a la població i a l'ecosistema amb la construcció de vertaderes barreres antinaturals, com el pas de l'AVE per la ciutat de Múrcia, o la nova plataforma AVE que es construirà en l'eixida nord de València i que destruirà l'Horta Nord de València.

Avui el Corredor Mediterrani que es ven és un corredor ràpid de mercaderies i possibilitat de circular viatgers, i la realitat és que és un corredor AVE, pel qual solament es va a poder desplaçar mercaderia per un 20% del seu traçat. La vertadera realitat és que, amb un cost molt inferior, es podria habilitar tota la xarxa ferroviària, on el benefici seria per a totes les persones usuàries i no solament per a una classe privilegiada. Avui la subjectivitat és aclaparadora, doncs es realitza una despesa ingent per a estalviar uns minuts de trajecte, deixant en l'oblit xicotetes intervencions, sense gaire cost econòmic, que estalviarien molt més temps.

Referent a açò, ens trobem amb què existeixen limitacions de velocitat intolerables per falta de manteniment en moltíssims trams de la xarxa, o que la connexió amb la factoria Ford d'Almussafes solament permeta circular a 15 km/h, la connexió al port de Castelló a 30 i 5 km/h, que el Port de Sagunt no tinga connexió amb la línia de Terol-Saragossa, el seu corredor natural, o que pel port de Tarragona es circule solament a 5 km/h.

El Corredor que ens venen, dista molt del que necessitàvem, i l'estan substituint pel què ja teníem, sense estridències, però efectiu i respectuós amb l'entorn, que amb unes inversions coherents haguera beneficiat al conjunt de la societat i no solament al desenvolupisme i els interessos de les constructores i els grans capitals.

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Quatre anys sense RTVV

MANUEL CAMARASA
CGT #RTVVtornarem

El pròxim 29 de novembre es compliran quatre anys des que el Partit Popular va decidir tancar, per decret per a no complir la sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, la Radiotelevisió Valenciana, privant així als valencians d'una ràdio i televisió públiques.

Es compliran també dos anys i mig de l'arribada del Govern del Botànic a la Generalitat sense que hagen reobert aquests mitjans, una de les promeses estrela del seu programa electoral. Seguim sent l'únic territori amb llengua pròpia sense ràdio i televisió públiques i l'única televisió pública que es manté tancada en tota Europa.

De tot açò l'únic culpable és sens dubte el PP, però no podem oblidar que qui no repara danys també ho és, i ací hem de parlar del paper del nou govern i la seua inacció per recuperar un mitjà que era públic i que sembla no tenen pressa a reposar.

La promesa que el 9 d'octubre del 2015 es recuperaria RTVV ha quedat antiquada. Dos anys després d'aqueixa data sembla que serà en el primer trimestre del 2018 quan es torne a engegar, segons va afirmar Empar Marco, la nova directora de Àpunt, nom que tindran els nous mitjans i que sembla no agradar a ningú.

L'aprovació de la nova llei, el nomenament del Consell Rector, el de la Directora General o dels òrgans de control, l'aprovació de nous programes o la total renovació tècnica i informàtica (innecessària) de l'edifici de Burjassot amb interminables plecs de condicions estan fent eterna l'engegada d'uns mitjans que són més necessaris que mai. Tan escandalós és el retard, que el passat 16 d'octubre el grup Podem va fer comparèixer en les Corts al Secretari Autonòmic de Comunicació, José María Vidal, perquè explicara el perquè de tant retard injustificat.

En aquella compareixença Vidal va llançar pilotes fora, va repartir culpes i es va desdir del que havia afirmat mesos enrere, entre altres coses que sí haguera sigut possible haver-la posat en funcionament a l'octubre del 2015 i que aqueixa lentitud era fruit del formalisme del Consell Rector, òrgan encarregat de fer-lo.

Ha triomfat la idea de "començar des de zero", nova llei, noves instal·lacions… i sobretot nous treballadors, ja que aquesta sembla ser l'autèntica raó d'aquest retard.

CGT va ser l'únic sindicat que no va signar l'acord d'extinció iniciant-se així un llarg camí judicial que, de moment, ha acabat amb la ratificació per part del Tribunal Suprem de la legalitat de l'ERO d'extinció que va tirar a 1.600 treballadors al carrer, molts d'ells amb 25 anys d'antiguitat, experiència i una oposició aprovada. Fins que aqueix camí no s'ha vist completament buidat no han volgut avançar en aqueixa engegada, tal vegada tement una possible successió d'empreses.

Des del Palau de la Generalitat mai s'ha volgut arribar a un acord amb CGT per a evitar la via judicial i es van rebutjar les propostes que venien dels ex treballadors.

> // La nova televisió té un greu problema de fons i és el model que s'ha ideat //

Unes propostes que hagueren suposat la recuperació dels drets que tallar arran el PP, justes, econòmiques i que sobretot haguera suposat una ràpida reobertura de la nova RTVV comptant amb els extreballadors.

En canvi es va optar per aqueixa via des de zero també amb els extreballadors que està fent interminable el procés i que ha deixat als ex abandonats, enganyats per promeses incomplides i utilitzats durant la campanya electoral pels partits que ara governen, especialment PSPV i Compromís.

La ràdio i televisió que nasca després de molt temps té a més un greu problema de fons i és el model de televisió que s'ha ideat. Ignorant també ací l'opinió dels ex i de la Comissió d'Experts Universitaris, s'ha dissenyat una plantilla curta, d'amb prop de 500 treballadors, que només cobriran les necessitats bàsiques d'informatius. La resta haurà de subcontractar-se probablement a productores amigues, per

la qual cosa ens trobarem amb una ràdio i televisió que ja naix privatitzada amb el que açò suposa: pitjors condicions laborals i un producte de menor qualitat on l'única cosa que importa és que les empreses privades tinguen beneficis.

En definitiva el model que ha implantat el Partit Popular en altres Comunitats Autònomes com Múrcia i Aragó que no tenen idioma propi, només que ací qui planteja aqueix model de televisió neoliberal és un govern suposadament progressista…

En el seu naixement la nova Àpunt Media no ha sigut aliena a altres escàndols. El nomenament de la directora general ha sigut recorregut per un candidat no triat que va qualificar el procés de "tongo disfressat de concurs públic per a triar a una persona afí ideològicament al poder". El mateix ha ocorregut amb alguns llocs de la borsa de treball temporal de caps i sotsdirectors: almenys quatre dels què han aconseguit plaça formen part del grup de cinc càrrecs directius de confiança nomenats per la Direcció general per a posar la nova ràdio i televisió en marxa.

Tots dos processos han sigut criticats per la premsa i fins i tot per alguns polítics dels partits en el govern que veuen com es repeteixen els mateixos vicis que durant anys va utilitzar el Partit Popular i que tant van criticar: nepotisme disfressat de legalitat.

Existeix també un altre procés obert per la Unió de Periodistes, un *lobby* que sempre ha tingut al punt de mira als ex de RTVV als quals acusa de privilegiats en tenir més fàcil accedir a les borses de treball de treballadors que hauran de posar en funcionament Àpunt Media fins a la convocatòria de noves proves selectives, tal com estableix la nova llei de creació dels nous mitjans.

La Unió, en un acte de pur corporativisme, ha presentat un recurs contra el funcionament d'aqueixes borses demanant la seua paralització (que d'acceptar-se podria retardar encara més l'engegada d' Àpunt Media) oblidant que és pràctica habitual en altres organismes (FGV, Sanitat, Educació. etc.) el donar punts a les persones que han treballat amb anterioritat en aqueixes institucions i que es tracta d'unes borses que tindran una durada determinada. Però sobretot anant en contra d'uns treballadors que van perdre els seus llocs injustament, acusant-los de còmplices manipuladors i generalitzant d'una manera injusta.

En definitiva, una nova i ràdio i televisió sobre les quals haurem de tornar a parlar per a veure si compleix amb els objectius d'imparcialitat, qualitat i ús de la llengua entre altres, però que naix sota el dubte de fer-ho heretant vicis del passat i amb un model privatitzat molt allunyat del que ha de ser un servei públic fet per un govern progressista.

MEDI AMBIENT

CGT denuncia el col·lapse del servei dels Agents Mediambientals per culpa de la hipocresia del Consell

AGENTS MEDIAMBIENTALS DE CGT-PV

El portaveu de Compromís a les Corts va fer una Proposició No de Llei per a la creació de noves places d'Agent Mediambiental en un futur, mentre el Consell proposava als sindicats l'eliminació de places

Després de més de dos anys de govern de PSOE-Compromís i després de múltiples reunions amb els representants dels Agents Mediambientals, no sols no s'ha aconseguit cap millora organitzativa ni material, sinò que el col·lectiu de treballadors ha vist com col.lapsa el seu servei per falta de personal de manera que hi ha moltes nits, vesprades i caps de setmana on hi ha comarques senceres sense ningú treballant i a penes es poden organitzar serveis. En tot aquest temps no ha entrat ningú a cobrir llocs de treball vacants, els quals han passat de 20 a 43 en l'últim any, més del doble.

En un any s'ha passat del 8% al 16% de llocs de treball sense cobrir, perquè estan coberts només 221 (1) dels 264 (2) llocs de treball existents en este col.lectiu de funcionaris que treballen a torns les 24 hores del dia, 365 dies a l'any i s'organitzen en grups de 24 en cada una de les 11 Demarcacions Forestals en que es divideix el territori valencià (24x11=264), per tant és necessari que n'hi hagen 264 per cobrir el servei al 100 %.

En tot este temps no han cridat a ningú de la borsa de treball activa que hi havia amb més de 200 aspirants i el que han fet és dissoldre-la en juliol i fer-ne una altra de nova a la que només s'han pogut apuntar 4 persones, les quals a hores d'ara encara no estan treballant.

El futur pinta molt malament perquè en estos moments s'està fent una oposició de 10 places, però a la primera prova només han aprovat 25 persones, de les quals 15 ja estan treballant d'interins i per tant la següent borsa que es faça tindrà com a màxim 10 persones, insuficient ni tan sols per a contrarrestar el ritme de jubilacions.

Mentre passa açò, el Consell ha proposat als sindicats representatius l'amortització de dues places d'Agent Mediambiental i, com a única solució per a eixir del pas, el portaveu de Compromís En Juan Ponce Guardiola ha presentat el passat 4 de juliol a les Corts una Proposició

// Després de més de dos anys de govern PSOE-Compromís no s'ha aconseguit cap millora //

No de Llei per a la creació de 41 places noves d'Agent Mediambiental en 2018 i altres 41 en 2019, una proposta que està molt bé, però estem parlant d'unes places que no es podran ocupar fins 2022, així que és una proposta molt electoralista (a més les Proposicions No de Llei no són d'obligat compliment).

Els Agents Mediambientals de la Confederació General del Treball del País Valencià exigim l'entrada immediata dels 4 components de la borsa de treball, l'ampliació de la borsa als 10 aprovats del primer examen de l'oposició en curs i la convocatòria urgent d'un examen per a una nova borsa.

(1)- Segons l'Àrea de Personal de la Web de la Generalitat: http://www.gva.es/va/inicio/atencion_ciudadano/buscadores/personal (estan assignats a les OCMA de Sant Mateu, La Vall d'Alba, Sogorb, Sagunt, Xiva, Xelva, Requena, Polinyà del Xúquer, Xàtiva, Alcoi, Calp i Crevillent).

(2)- Segons la Resolució de 18 de maig de 2016 on es publica la Relació de Llocs de Treball de la Generalitat (DOCV el 25 de maig de 2016).

ENSEÑANZA

CGT reclama una escuela plural, laica, gratuita, de calidad y pública

CGT ENSEÑANZA VALENCIA

La Conselleria de educación ha anunciado que de forma experimental se implantará el estudio de la religión musulmana en algunos colegios de la Comunidad Valenciana el próximo curso 2018-2019.

La noticia ha causado revuelo por ambas partes, por la parte de la comunidad musulmana ha sido recibida con alegría porque podrá seguir adoctrinando a sus fieles y esta vez en dos contextos distintos; en la escuela pública y en sus mezquitas y además dar empleo a los docentes de la religión islámica pagados por todos y todas. Por parte de los que piensan que el catolicismo es la única religión con potestad para ser estudiada en el Estado español la noticia no habrá sido tan bien recibida, ahora se han de repartir ese pastel que tenían tan bien distribuido en sedes y centros públicos y el sueldo de los docentes elegidos a dedo por el obispado y que también pagamos todos y todas se va a tener que compartir con los colegas de profesión, aunque no de religión.

No dudamos de que esta medida se toma como una intención progresista por parte del Conseller Marzà, pero hay que tener en cuenta que de este modo se corre el peligro de tener en contra en un futuro tanto al católico como al musulmán si es que se quiere luchar por una escuela laica. Este progresismo aparente conlleva la instauración de la enseñanza no laica y la multiplicación de la aparición de las religiones en la escuela. La medida tendría que ir encaminada a la desaparición de la religión de la enseñanza pública, no incentivarla dado que es inaceptable desde las propias premisas en las que se basa la educación.

// La formación educativa en sociedades democráticas es y debe ser totalmente ajena a credos //

CGT opina que no se trata de rescatar una ley que estaba aprobada desde 1992 por el gobierno de Felipe González para contentar a la comunidad musulmana, sino de repensar una ley que probablemente no tiene sentido para otra gran parte de la población. Es de libre elección creer o no creer en Buda, Alá, Dios Todopoderoso o Zeus, faltaría más, pero en el ámbito privado de las familias o sus sedes de culto es en donde se ha de estudiar, no desde la escuela pública que reclamamos como laica.

Desde CGT pensamos que con este tipo de medidas se está intentando normalizar la propagación de creencias privadas y dogmas religiosos que nada tienen que ver con la formación de ciudadanos críticos; en la escuela se enseña, se instruye en materias sometidas al análisis y el pensamiento crítico, científicas y contrastables, no basadas en creencias o intereses particulares. La formación educativa en sociedades democráticas es y debe ser totalmente ajena a credos. Si la escuela es pública no tiene porqué abandonar los derechos de todos y todas por los intereses y privilegios de unos pocos.

¡Desde CGT reclamamos una escuela plural, laica, gratuita, de calidad y pública que defienda los intereses de todos y todas!

Absolen als 21 treballadors de Baux participants en una vaga en 2007

El Jutjat penal número 2 de Castelló ha absolt a 21 treballadors de la Compañía Valenciana de Aluminios Baux que van participar en una vaga en 2007 als quals s'acusava de delictes contra els drets dels treballadors, injúries i lesions imprudents.

Segons explica la sentència, la causa es va obrir després de la denúncia de la mercantil Compañía Valenciana de Aluminios Baux S.L. contra un grup de treballadors que va secundar el dia 7 de juny de 2007 una vaga convocada pel comitè d'empresa del centre de treball situat a Sogorb (Castelló).

La mercantil es va apartar de la causa posteriorment, encara que el Ministeri Fiscal va mantenir l'acusació contra 21 treballadors als quals acusava dels delictes contra els drets dels treballadors, injúries i lesions imprudents.

El dia dels fets, segons la sentència, en el marc de les accions reivindicatives "pròpies de la vaga" un grup de més de 40 persones es va concentrar a uns 500 metres de l'empresa en un túnel que dóna accés a l'entrada de la fàbrica.

Allí van coincidir amb els treballadors que no van secundar la vaga i que iniciaven el seu torn de treball a aqueixa hora.

A la vista de la nombrosa concentració, agents de la Guàrdia Civil van aconsellar a treballadors que aparcaren a un quilòmetre de distància i accediren caminant a la fàbrica.

En arribar al túnel aquests treballadors van trobar una cadena humana pels companys que sí secundaven la vaga.

Els vaguistes, diu la sentència "van trencar la cadena de forma voluntària a petició dels treballadors que sí volien anar a treballar sense que conste que es produïren incidents violents", encara que "alguns treballadors concentrats van increpar als treballadors amb insults".

Per al jutge "no ha quedat acreditat que els treballadors concentrats "impediren l'accés a cap treballador".

Al llarg del dia, "persones no identificades del grup de vaguistes, van acumular branques, palets i altres materials, formant una espècie de barrera en l'entrada del túnel que obstaculitzava el pas".

Sobre les 17 hores, van acudir dos empleats de l'empresa de seguretat Securitas, contractada per Baux.

Un d'ells "va decidir passar per sobre de la barricada de manera que, per la inestabilitat del palet sobre el qual es va recolzar, va caure al sòl i es va fracturar una cama".

Però segons la sentència "no ha quedat acreditat que els treballadors concentrats impediren als vigilants de Securitas apartar els elements que obstaculitzaven el túnel, de manera que pogueren travessar-ho caminant".

Així mateix, la sentència diu que els vaguistes sí van increpar als treballadors de seguretat. Durant la mateixa vesprada, personal de Baux va demanar que acudira la Guàrdia Civil perquè acompanyara als treballadors que no van secundar la vaga i anaven a eixir per a evitar incidents.

Van acudir els agents i van formar en el túnel un passadís a manera de cordó de seguretat pel qual van eixir els treballadors que van ser insultats per algun dels vaguistes, que també van fer sonar xiulets i botzines, però "sense que es constaten agressions o amenaces".

Segons el jutge, no ha quedat acreditat que "cap dels acusats proferira insults o amenaces, o agredira o exercira violència alguna contra els treballadors que no van secundar la vaga, ni que els impedira l'accés al centre de treball".

Per açò, el jutjat ha absolt als treballadors dels delictes dels quals se'ls acusaven. **EFE**

Celebrada a Castelló la jornada 80 aniversari de"Mujeres Libres"

Des de CGT volem mostrar el nostre content per la resposta rebuda en les activitats organitzades amb motiu del 80 aniversari de la Federació "Mujeres Libres" i per l'aprenentatge que ha suposat per les participants.

Vam començar amb l'stencil. Aprenent com fer les plantilles, quina tipografia i quines imatges utilitzar per a obtindre el resultat desitjat. Donant-nos les ferramentes necessàries per a dur a terme les nostres idees amb aquesta tècnica. Agraïm a Pablo Tarrega Galmes la seva implicació en el taller.

Vam continuar amb la xerrada de Consol Aguilar Ródenas que no va deixar a cap persona indiferent. Va exposar molts dels avanços socials, sanitaris, formatius,... que van emprendre "Mujeres Libres" relacionant-lo amb el projecte educatiu que implemente en l'UJI des d'una perspectiva de gènere. Destaquem la gran tasca pedagògica que està fent aquesta dona i li donem l´enhorabona. Esperem que els i les docents s'interessen per aquesta pedagogia tan enriquidora. Destaquem la informació que va aportar sobre dos mestres de "Mujeres Libres" en Castelló Pilar Grangel Arrufat i Matilde Escuder Vicente.

Vam acabar fent la revolució. Va ser un plaer gaudir amb l'espectacle de les companyes de La Ravalera Teatre.

Gràcies a totes les que heu participat directament o indirectament: col·laborant amb els vostres sabers, participant en la difusió, acudint a les activitats, recolzant la nostra lluita contra el masclisme,... **Secretaria de la Dona de CGT-Castelló**

AGENDA

PAE 2017-2018, iniciativa solidària de la CGT a València

El Projecte d'Acompanyament Escolar naix de la idea de donar un suport als alumnes i les alumnes en les assignatures que necessiten més ajuda o simplement reforços en matèria educativa, sempre amb un tracte personalitzat per a cada persona.La iniciativa, que ja va per la seua tercera edició, va començar el passat 18 d'octubre als locals de CGT a València. Les classes són tots els dimecres a partir de les 17h. **Per a més informació i per a apuntar-se consultar www.cgtpv.org i www.cgtvalencia.org**

25N. Dia Internacional contra la violència masclista

La **secció sindical CGT de la Universitat de València** organitza dins de la campanya del 25N Dia Internacional contra la violència masclista dos tallers, un al Campus de Tarongers i un altre al Campus de Blasco Ibáñez, amb la intenció d'oferir respostes alternatives feministes d'apoderament davant les situacions de violència mostrades. Taller: "Cultura Sexista i violència masclista". 9 de novembre a les 18:00 en el Saló Saló de Graus Facultat de de Psicologia. Taller: "Formación de acompañantes a víctimas". 16 de novembre a les 16:30 en el Saló d'Actes de la Facultat de Ciències Socials. Veure Fitxes en www.uv.es/cgt. **CGT-La Safor** organitza per al día 25-N una acció al carrer (performance) de denúncia pública i visibilització dels diferents tipus de violència contra la dona. A les 11h30. en el Passeig de les Germanies de Gandia. **Tota la info en www.rojoynegro.info i www.cgtpv.org**

28N. Convocatòria de persones jubilades i pensionistes CGT a València

Dimarts 28 de novembre a les 11 del matí en la seu de la CGT a València (Av. del Cid. 154). Aquesta convocatòria pretén organitzar als companys i companyes que han acabat el seu període laboral i són jubilat i pensionistes. Com sabeu, les pensions estan seriosament amenaçades i no hem de permetre que ens les roben.

11 al 15 desembre XIX Jornades Llibertàries

Les revolucions amb nom de dona" és la idea que es desenvoluparà en aquesta nova edició de les jornades de reflexió i debat de la CGT València. Amb xerrades en l'Octubre CCC (C/ Sant Ferran, 12), teatre i exposició.

Dilluns 11 desembre. 12h Presentació de les jornades. 18h30: Xerrada-debat "Les primeres revolucions modernes (1789-1917)". **Dimarts 12 desembre** 18h30: Xerrada-debat "La construcció d'un nou món i les resistències antifeixistes (1936-1975)". **Dimecres 13 desembre** 18h30: Xerrada-debat "Insubmissions front a la injustícia. Contestacions al poder del capitalisme i del patriarcat". **Dijous 14 desembre** 18h30: Xerrada-debat "L'internacionalisme globalitzat". **Divendres 15 desembre** 18h30: Xerrada-debat "Les revoltes del precariat. La realitat del moviment obrer en el segle XXI". 21h30: Teatre "Las Solidarias" i sopar-festa cloenda en Ca Revolta (c/ Santa Teresa, 10)

Si vols col.laborar amb: informacions, fotos... envia els teus articles, notícies, dades, opinions

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

NOTÍCIA Confederal CGT

Edita: Comité Confederal de la CGT-PV. *Coordinen:* Secretaria de Comunicació i Imatge/Equip de Comunicació de la CGT-PV. *Comité de redacció:* Antonio Pérez Collado, Libertad Montesinos, Emilia Moreno, José Asensio i Josefina Juste. *Fotografies:* Fons documental propi i expropiat. *Traduccions:* Servei de Normalització Lingüística de la CGT-PV.

HI COL·LABOREN:
SECCIONS SINDICALS, SINDICATS, SECRETARIES I FEDERACIONS LOCALS DE CGT-PV, ENRIC TARRIDA, EMILIA MORENO, CARMEN JAREÑO, JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ, MANUEL CAMARASA, AGENTS MEDIAMBIENTALS CGT-PV, CGT ENSENYAMENT VALÈNCIA, SECRETARIA DONA CGT-CASTELLÓ

ARTICLE DE PORTADA: ANTONIO PÉREZ COLLADO

MAQUETACIÓ: LIBERTAD MONTESINOS
FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ: IMPRESA NORTE

EDITA:
COMITE CONFEDERAL DE LA CGT-PV
Avinguda del Cid, 154. 46014 VALENCIA
Tel.: 96 383 44 40 - 96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47

www.cgtpv.org
Correu electrònic: comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

Entrevista amb Ismael Furió, nou Secretari General de la CGT País Valencià

"Hem d'eixir al carrer, recuperar el nostre espai com a sindicat de classe i demostrar que podem canviar la situació entre totes"

Ismael Furió Genovés va nàixer a València fa 44 anys. En el cap i casal va desenvolupar els seus primers estudis, encara que va formar-se professionalment en Nàutica, en la ciutat de Barcelona, com a Patró d'altura en la marina mercant. Sempre ha treballat en l'àmbit marítim -nàutica esportiva, remolcadors, remolc d'altura - fins a arribar al seu actual treball com a segon oficial en un patruller de Salvament Marítim a Canàries.

Prové d'una família de tradició compromesa socialment però no en la CGT, sinó en partits com el PCE o el PSOE: "Jo sóc l'excepció militant i professional en la meua casa on tampoc hi ha mariners, al menys en les últimes generacions", aclareix.

Va arribar al sindicat en començar a treballar molt jove per a pagar-se els estudis. En compartir pis amb gent que participava en lluites properes a l'anarcosindicalisme, es va acostar a la CGT, on va romandre algun temps sent simpatitzant i participant a Castelló i València. Fins que fa 20 anys acaba afiliant-se, en un primer moment al Sector Mar i Ports. Actualment, també ocupa la responsabilitat de president del Comitè d'empresa de Salvament Marítim a nivell estatal. Entre les seues aficions es troba la música, especialment la tradicional mediterrània, la dolçaina és el seu instrument escollit. En aquesta entrevista ens explica el nou projecte que encapçala com a màxim responsable de la CGT en País Valencià.

Has sigut triat, en una Plenària celebrada el passat 29 de setembre, nou Secretari General de CGT en País Valencià. Explica'ns com va ser i a quins acords vau arribar.

Va ser un Ple extraordinari i solament portava com a únic punt la proposta de Secretariat Permanent que encapçalava. S'ha creat un grup de persones que, a part de ser afiliats a CGT, som companyes i amigues.

Per què decideixes donar el salt de la Secretaria General de CGT a València a la del País Valencià?

Sincerament no és quelcom que m'haguera plantejat com un projecte premeditat. Crec que les circumstàncies i sobretot les companyes i companys que m'envolten van donant forma a un equip i a uns plantejaments. Després està la implicació amb CGT que em porta a col·laborar amb aquest projecte comú.

El ben cert és que a més de les ideologies que ens fan participar en aquesta casa hi ha un altre motor que és el vincle i l'amistat que estableixes amb moltes i molts companys sense els quals seria impossible i impensable portar endavant l'organització. Crec que és el millor valor a l'alça del que disposem.

És necessari que totes i tots ens impliquem en CGT i aportem en la mesura del possible la nostra col·laboració en la gestió. A totes i tots ens representa un esforç extra que sempre robem a la nostra vida personal però crec que les i els companys de CGT ens ho retornen amb escreix.

Quins són els reptes que comporta assumir la màxima responsabilitat en País Valencià, una territorial relativament important en CGT?

Des de la breu perspectiva que em dóna el poc temps que porte, crec que hem d'aconseguir estar a l'altura de la importància que té el País Valencià i Murcia dins de l'estructura de CGT.

Som un territori extens i amb un entramat empresarial complex amb sectors en uns nivells de precarietat alarmants. A més, ens enfrontem amb les conseqüències de ser el bastió de la corrupció, les quals ens exigeixen un esforç ingent tant lluitant contra els despropòsits comesos, com contra la precarietat i la llarga llista d'atrocitats que ha deixat en moltes persones.

Ens pots assenyalar a grans trets quines són les principals línies d'actuació que teniu previstes des del Secretariat Permanent?

Com et comentava, tenim un entramat empresarial gran, la precarietat laboral, la desocupació i els salaris vergonyosos campen a pler gràcies a governs corruptes i sindicats complaents que durant dècades ens han assolat.

Hem d'eixir al carrer i recuperar el nostre espai com a sindicat de classe. Hem de demostrar a les treballadores i treballadors que podem canviar aquesta situació entre totes.

Ismael en un moment de l'entrevista / Libertad Montesinos

Socialment hem de continuar estant al costat de molts col·lectius que estan travessant situacions molt difícils i requereixen del nostre suport. L'atur, el tracte rebut pels migrants, la desigualtat de gènere, la marginació de barris i col·lectius, el ressorgir de feixismes i molts altres problemes greus requereixen d'una resposta que ni l'estat ni els seus acòlits donaran.

Tot açò exigeix que CGT des de País Valencià i Múrcia comence a treballar molt més cohesionada i sobretot a què trobem respostes comunes a les necessitats i problemes de cadascuna de les nostres assemblees locals. Davant el panorama que tenim enfront requerim de grans dosis de cohesió i suport mutu.

És vital que siguem una pinya per a poder plantar cara a aquesta greu situació i sobretot per a ser un projecte que demostre la seua utilitat i sumeix a treballadores i treballadors. En definitiva hem de seguir sent la CGT que ens va fer afiliar-nos a totes i tots nosaltres.

El País Valencià ha sigut tradicionalment un camp de batalla entre el poder de l'Estat central i els diferents corrents que reivindiquen major capacitat d'autogovern, algunes d'elles d'acord amb l'independentisme català. En aquesta lluita, quin és el posicionament de la CGT-PV?

CGT no defensa ni s'alinea amb les posicions independentistes polítiques, defensem el dret a l'autodeterminació però no com s'interpreta des d'aquests moviments independentistes. I és important matisar que per a CGT l'autodeterminació implica la capacitat de decidir-ho tot sobre tot i es complementa amb l'autogestió real de la societat a tots els nivells. No recolzem la construcció d'estats de cap índole.

Som un sindicat de classe i no defensem processos interclasistes en la gestió del territori i molt menys quan els que els promouen són precisament aquells que ens reprimeixen i extorqueixen.

En definitiva, no hem d'oblidar que som una organització anarcosindicalista i com tal ens declarem internacionalistes, autònoms, llibertaris i autogestionaris.

Estem en els carrers en defensa de les llibertats i en contra de les accions repressives i aquestes no entenen de banderes.

Quins són les principals diferències entre un sindicat com la CGT i els coneguts com a majoritaris o agents socials?

CGT és un sindicat amb grans diferències tant ideològiques, econòmiques i d'actuació.

No som els portaveus de la patronal, no pactem en detriment de les nostres companyes de treball, no adoptem postures concordes a cap partit polític matriu, no som el departament de Recursos Humans en l'ombra de les empreses on tenim representants i no ens venem al finançament institucional a canvi de la nostra mansuetud.

A més, la implicació en temes socials de CGT va molt més enllà de l'actuació d'aqueixes grans factories d'afiliació, estem constantment fent front comú. Tot açò ens passa un preu, però no oblidem que és el preu de la nostra llibertat.

Estem veient com, malgrat el dopatge econòmic i als desmesurats esforços de govern i patronal, la desafecció cap a aquestes empreses sindicals cada vegada és major. Solament cal veure l'escandalós augment dels pressupostos destinats per la Generalitat a aquests sindicats institucionals.

Vols afegir alguna cosa més?

Solament fer una crida a la unitat d'acció deixant al marge les nostres diferències, totes i tots estem ací per a defensar els drets de la classe obrera.

Hem de ser conscients que sense el suport mutu i la unió no serem capaços d'enfrontar-nos a les enormes retallades que estem patint en els nostres drets i llibertats. Tenim la sort de militar en un sindicat amb un contingut i uns valors que són admirables. Tots els que conformem aquest col·lectiu d'una manera o altra abracem aquestes idees així que hem de fer per mantenir la cohesió i sobretot la il·lusió per ser una eina de canvi en la societat.

Secretariat Permanent CGT-PV

José Luis Lázaro
Secretari Organització
spcgtpvm.organizacion@gmail.com

Enric Tarrida
Secretari Comunicació
spcgtpvm.comunicacion@gmail.com

Xavi Cardà
Secretari Acció Sindical
spcgtpvm.sindical@gmail.com

Juanvi Calderón
Secretari Finances
juanvicgt@gmail.com

Secretaria Acció Social
a.social.sp.cgtpv.m@gmail.com

LIBERTAD MONTESINOS
Equip de Comunicació CGT-PV